

Andrej bol v puberte extrémista, dnes učí deti: Milujem to, no za 1400 eur v hrubom rodinu neužívím 2

Online, sme.sk, 29. 12. 2025, 8:00

Hviezda pred výbuchom 6

Televízia - Markíza, Televízne noviny, 29. 12. 2025, 19:23

Andrej bol v puberte extrémista, dnes učí deti: Milujem to, no za 1400 eur v hrubom rodinu neužívám

📅 29. 12. 2025, 8:00, Zdroj: sme.sk , Vydavateľ: Petit Press, a.s., Autor: Kamila Šebestová, Sentiment: Pozitívny, Téma: Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, Kľúčové slová: UPJŠ, Ďalšie zdroje: sme.sk

Dosah: 975 402 GRP: 21,68 OTS: 0,22 AVE: 3074 EUR

Andrej bol v puberte extrémista, dnes učí deti: Milujem to, no za 1400 eur v hrubom rodinu neužívám

Pôsobí na východe Slovenska v obci Ždaňa.

V štrnástich rokoch sa pridal k skupine pravicových extrémistov, dnes na dennej báze pracuje aj s rómskymi deťmi. Andrej Klobušník učí na základnej škole v Ždani pri Košiciach v rámci programu Teach. Na starosti má deti vo veku desať až šesťnásť rokov.

Názory podľa neho neurčujú charakter ani hodnotu človeka. „Postoje sa dajú zmeniť. Veľmi to však záleží na prostredí, v ktorom sa mladý neistý človek nachádza,“ hovorí 29-ročný Košičan.

Na škole ho bavil dejepis, no z matematiky či z fyziky prepadával. Aj preto ho v škole vnímali ako zlého žiaka.

„Náš školský systém má tendenciu človeka demotivovať a spraviť z neho odpad. K svojim študentom sa snažím pristupovať inak, chválím ich aj za maličkosti. Chceme, aby z mojej triedy vychádzali sebavedomí ľudia,“ vysvetľuje zanieten.

V puberte si patril k skupine pravicových extrémistov. Ako si v tom období premýšľal, čomu si veril?

Nemám pocit, že by som bol vtedy iný človek. Dokonca som mal aj podobné hodnoty ako dnes. Prostredie, v ktorom bol, však bolo úplne iné.

Ovplyvňovali ma názory, ktoré som počúval a nedostatok informácií. A tak som sa dostal k veciam, ktoré by som už dnes nerobil. No nemôžem o sebe povedať, že som bol vyslovene nácek.

Ktoré názory si preberal?

Mal som veľmi nacionalistické zmýšľanie. Bol som konzervatívce a bigotný kresťan namierený proti LGBTI+ ľuďom či liberálom. Taká slovenská klasika.

Spomínaš nedostatok informácií. Odkiaľ si ich čerpal?

Bavíme sa o rokoch 2010 až 2012. V tom období sa začali do širšieho povedomia tlačiť konšpiračné teórie a ruská propaganda. Vrchol popularity napríklad zažíval časopis Zem a vek.

V mojom okolí to dosť kolovalo. Bol som zvedavý, čítal som veľmi veľa týchto teórií a tak som do toho aj spadol. Preberal som naratívy, ktoré účelovo manipulovali ľudí.

V akej partii si sa pohyboval?

Chcem zdôrazniť, že väčšinu z nich by som ani teraz neoznačil za náckov. Áno, niektorí vo svojich prvých voľbách volili Kotlebu a boli sme nejaké obdobie v združení Slovenských brancov, no neboli sme fašisti.

Skôr by som nás opísal ako zmätených, slabo informovaných a nahnevaných chlapcov. Aj teraz platí, že obrovský podiel voličov extrémistických či populistických strán nie sú sami osebe extrémisti. Takéto skratkovité škatuľkovanie spoločnosti neprospieva.

Okrem toho sme dosť skoro viacerí prišli na to, že to nie je správna cesta. Spájalo nás najmä to, že sme mali radi hudbu, prírodu a šport.

Nepatrí si teda k tým, ktorí by otvorene hajlovali alebo chodili na pochody k výročiu smrti Tisa?

Nie, nič také som nerobil. Slovenskí branci, na rozdiel od kotlebovcov, takto okato nepreberali nacistickú symboliku. Dokonca si na to dávali veľký pozor. Za to som však velebil Rusko a Sovietsky zväz.

Ospravedlňoval som Jozefa Tisa aj slovenský fašistický štát. Zároveň som zastával komunistov – ďalšia klasická slovenská názorová schizofrénia. Imponovali mi názory, že s Rómami treba urobiť poriadky.

Cítil si k nim nenávisť?

Nemyslím si, že som cítil aktívnu nenávisť voči akejkoľvek celej skupine. Ako sa to vlastne dá? Skôr som mal automatické nastavenie v mysli, že sú „asociáli, s ktorými treba urobiť poriadok“ a iné naučené frázy.

Myslíš, že ak by si v tejto ideológii naďalej dospieval, bol by si schopný sa správať voči ľuďom z menšín agresívne?

Asi nie, no bol by som v úplne inej bubline s inými názormi. Určite by to ovplyvnilo moje rozhodnutia.

Prečo myslíš, že ti takáto skupina ľudí vtedy imponovala?

Veľa vecí som robil z rebélie – to mi tak trochu aj zostalo. Veľmi to súviselo s mojím vekom a pocitom, že sa musím nejako sa angažovať a meniť veci okolo seba. Veľkú úlohu však zohralo aj kresťanstvo. Nechcem veriacich ľudí nijakým spôsobom dehonestovať, no na mňa vtedy naše náboženské spoločenstvo nemalo dobrý vplyv. Ocitol som sa v radikálnej partii ľudí. V tom čase som sa mimochodom chcel stať farárom.

Íšlo o sektu?

Nemyslím, že to bola úplne sekta – skôr komunita s prvkami sekty. Bolo tam veľa misionárov, ktorí presviedčali na vieru iných ľudí. Postupne nás izolovali od ostatných kamarátov, aby sa naša komunita utužila.

Neskôr si od nich odišiel?

Áno. Keď som to začal vnímať viac kriticky, úplne som sa od kresťanstva odvrátil. Dosť mi to pošramotilo niektoré vzťahy, najmä s ľuďmi, pre ktorých to bolo veľmi dôležité.

Dnes to tiež už vnímam inak, pretože tak ako v každej skupine, sú rôzni ľudia. Aj medzi kresťanmi na Slovensku sú takí, čo sa cítia pápežskejší než pápež, ako napríklad Kuffovci, a takí, ktorí za Boha schovávajú svoju nenávisť. Zároveň však existujú veľké kresťanské komunity, ktoré úprimne vykonávajú humanitárnu činnosť, pomáhajú chudobným aj menšinám.

Nechcem dopodrobna rozoberať tvoj čas strávený medzi Slovenskými brancami, pretože si o tom rozprával už veľakrát. Zaujíma ma však, ako to ovplyvnilo tvoje fungovanie na strednej škole.

Bol som tam v pomerne citlivom veku – vstúpil som v štrnástich a zostal som u nich asi do šestnástich. Niekedy som svoje radikálne názory prezentoval v škole. Chodil som v maskáčoch a kanadách, celé to bolo taká zvláštna epizóda.

Niektorí spolužiaci sa mi smiali, niektorým to bolo jedno. Boli tam učitelia, ktorí ma s tým priamo konfrontovali, zvlášť keď som na hodinách vytasil nejaký kontroverzný názor.

Andrej Klobušník medzi Slovenskými brancami. (zdroj: Archív respondenta)

Ako presne?

Najviac rozhodujúce asi bolo, čo spravil môj triedny učiteľ. Bola to jedna z mála autorít, ktorú som akceptoval. Počas hodín dejepisu ma dokázal ovplyvniť tak, ako iní ľudia nie. Rozprával sa so mnou o histórii, postupne mi vysvetľoval veci. „Nebuzeroval“ ma za moje názory, no ponúkol mi alternatívy.

Prečo bolo pre teba také ľahké uveriť konšpiračným teóriám?

Vadilo mi, že učebnice boli veľmi skratkovité a dejepis nás učili v štýle – tu je pravda, nauč sa ju. Chcel som vedieť viac a tak som sa zaplietol do konšpiračných teórií. Tým veria aj veľmi inteligentní ľudia. Paradoxne, práve cez to kritické myslenie sa človek niekedy dokáže dopracovať ku veľmi chybným záverom.

Kedy sa to u teba zlomilo a začal si rozmýšľať inak?

Zachránil to práve ten učiteľ dejepisu, ktorý so mnou viedol dlhé rozhovory a predostieral mi rôzne argumenty. Dospel som tak k momentu, keď som už musel uznať, že má pravdu on. Vtedy som pochopil, že je dôležité ísť do detailu, vyhodnotiť informácie, ktoré vstrebávam. Pochopil som, že v mojich názoroch argumentoch boli diery, ktoré keď som vyplnil, vyšlo mi z toho niečo úplne odlišné.

Bolo ťažké sa odstrihnúť od komunity pravicových extrémistov? Mal si medzi nimi zrejme veľa kamarátov.

Ani nie. Niektorí ma presviedčali, aby som v brancoch ostal, niektorí si zo mňa robili srandu. Bolo to trochu nepríjemné, ale nebolo to nič rezolútne. Najbližšie vzťahy mám dodnes najmä so spolužiakmi z gymnázia.

Rozhodol si sa ísť neskôr študovať históriu do Veľkej Británie. Prečo si chcel odísť zo Slovenska?

Mal som aj rodinné dôvody, ktoré by som nerád viac rozoberal. Chcel som jednoducho zmeniť prostredie a vo všeobecnosti som mal pocit, že v Košiciach bolo vtedy všetko nanič.

Počas pôsobenia primátora Rašiho mesto stagnovalo a keď som začal vnímať verejné veci, mal som pocit, že naša krajina nemá budúcnosť. No a ak mám byť úprimný, chcel som aj trochu „zaflexiť“ a dokázať svojmu okoliu, že na to mám. Že aj chlapec, ktorý z

niektorých predmetov prepadáva, sa dokáže dostať na dobrú zahraničnú školu.

Andrej študoval históriu na Norwich University. (zdroj: archív respondenta)

Mal si pocit, že ťa tak ľudia vnímajú?

Áno, vnímali ma ako zlého žiaka. Mal som štvorky z matiky či chémie, v dejepise som však exceloval. Dost' ma táto skúsenosť formovala a dodnes to ovplyvňuje môj pedagogický prístup. Snažím sa u detí rozvíjať ich silné stránky a dať im šancu dosahovať úspechy, aj keď sú prevažne zvyknutí na zlyhania.

V Anglicku si študoval na univerzite v Norwiche. Sama viem, že univerzitný život v Británii niekedy nie je taký, aký si ho tu vysnívame. Aká bola tvoja skúsenosť?

So štúdiom som bol pomerne spokojný, no celkovo sa mi v Anglicku nepáčilo. Aj ja som mal príliš vysoké očakávania a potom som bol frustrovaný z toho, keď sa nespĺnili.

Prakticky som tam prežil tri roky v depresii. Bol som tiež dosť často chorý, čo mi potom spôsobilo dlhodobé vážne zdravotné problémy. Nevedel som si tam nájsť komunitu ľudí, s ktorými by som si rozumel tak ako tu.

Nesadla ti mentalita Britov?

Nie, oveľa viac som si rozumel napríklad s Írmi alebo Škóťmi, čiže niekedy trochu ľutujem, že som nešiel radšej študovať tam. Chcel som však seba aj okoliu dokázať, že to napriek ťažkostiam zvládnem, a tak som doštudoval.

Čo z tamojšieho školského systému by si priniesol na Slovensko?

Páčila sa mi tá sloboda, individuálny prístup vyučujúcich a dôraz na reálne zručnosti, s ktorými sme zo školy odišli. Viem to porovnať so štúdiom na Slovensku, kde sme len sedeli, počúvali prezentáciu a robili sme si poznámky, ktoré sme zopakovali na skúškach.

Ohodnotili nás podľa toho, ako dobre sme ich zopakovali. Nakoniec vyjdeš zo školy a prakticky nevieš nič. Tam sme museli veľmi veľa písať, venovať sa akademickému výskumu, bolo to iné.

Z akých dôvodov si sa potom vrátil na Slovensko?

Po bakalárskom štúdiu som stále rozmýšľal nad zahraničím, no nakoniec rozhodol vzťah – moja vtedajšia partnerka bola z Trenčína a ja som začal študovať v Košiciach. Vtipné je, že som si univerzitu vybral kvôli tomu, aby som mal vlaky zadarmo a mohol chodiť za priateľkou do Trenčína.

Už si načrtnol, že v porovnaní so Slovenskom bol vysokoškolský systém v Británii o dosť flexibilnejší. Vedel si si na štúdium histórie v Košiciach rýchlo zvyknúť?

Náš školský systém je podľa mňa otrasný. Cítil som sa, ako v maturitnom ročníku, kde nás učili v štýle „tu máš 60 tém a nauč sa ich naspať“.

Veľká výhoda našej katedry **UPJŠ** bola, že bola pomerne nová a pracovali na nej mladí ľudia. Veľa vecí mi tolerovali a podporovali ma. Po prvom ročníku som išiel na Erasmus do Talianska. Diplomovú prácu som tiež mohol robiť na tému, ktorú som si sám vymyslel a školiteľ so mnou išiel do toho, aj keď nebola predpísaná.

Počas vysokej školy si sa dostal aj k programu Teach. Vždy bolo твоім cieľom učiť?

Chcel som to robiť vždy, akurát som si cestu k tomuto povolaniu skomplikoval zahraničím. Vyštudoval som vedecký jednodbor, nie pedagogický smer. K Teach ma dostala jedna známa, ktorá mi tento program odporučila.

Rozhodoval som sa medzi doktorandským štúdiom a učením. Teach nakoniec zvíťazil. Mal som jeden pokus o prihlášku na doktorandské, no nebol som dostatočne kvalitne pripravený a nezobrali ma. Späť som za toto zlyhanie neskutočne vďačný, lebo inak by som za ostatných päť rokov nedosiahol nič z toho, čo sa mi podarilo.

Prečo ťa poslali práve na školu v malej obci Ždaňa pri Košiciach?

Teach spolupracuje so školami, ktoré čelia rôznym problémom. Posielajú účastníkov skôr do regiónov, často na školy s rómskou komunitou. Na tejto skúsenosti človek do hĺbky pochopí, aké veci musia školy riešiť v praxi.

V Ždani učíš dejepis a angličtinu, máš svoju triedu. Pôsobíš tam ako plnohodnotný zamestnanec?

Áno, po niekoľkomesačnom tréningu v programe Teach ma škola zamestnala. Tento program trvá dva roky, potom sa väčšina účastníkov uchádza o miesta v štátnych inštitúciách a niektorí zakladajú svoje vlastné iniciatívy. Menšia časť zostane učiť.

Andrej by chcel svoju triedu viesť až do konca štúdia. (zdroj: Archív respondenta)

To bude aj tvoj prípad?

Áno, ja som som bol od začiatku rozhodnutý, že tu zostanem. Dostal som triednictvo, takže by som rád moju triedu doviedol do konca. Dokopy môžem učiť štyri roky bez pedagogického minima – to si práve teraz externe dorábam.

Nebudem klamať, nie je to veľmi napíňajúce. Zvlášť po absolvovaní všetkých kurzov a školení od Teach, ktoré mali vysokú kvalitu. Za kratší, no intenzívny čas nás odborne pripravili.

Aké deti učíš?

Je to štandardná základná škola na východe Slovenska. Ide o spádovú školu pre tri obce. Je to špecifické prostredie, triedy sú zmiešané. Sú v nich aj deti z rómskych osád.

Vychádzajú spolu žiaci z rôznych prostredí dobre?

Z mojej skúsenosti medzi nimi vôbec nie je nijaký otvorený rasizmus a už vôbec nie segregácia. Triedy sú zmiešané, deti spolu vychádzajú dobre a tvoria sa medzi nimi priateľstvá.

Si často v kontakte s rodičmi?

Hneď druhý týždeň sa stalo, že deti z mojej triedy rozbili okno. Posadil som ich do auta a išli sme k rodičom. To bol môj prvý kontakt s rodinami. Práve tam som zistil, že sa to dá robiť efektívne, keď spolu komunikujeme priamo a máme osobný vzťah. S väčšinou rodičov teraz vychádzam dobre.

Ako ťa vnímajú deti?

Dovolím si povedať, že dobre. Deti ma majú radi – asi aj preto, že mám rád ja ich. V triede máme dobrú atmosféru a to sa odráža aj na výsledkoch.

Spomínal si, že tvoje skúsenosti na strednej škole ovplyvnili, ako dnes učíš deti. Ako presne?

Nepovedal by som, že som nejaký extra výnimočný učiteľ. Snažím sa však deťom vyrovnávať štartovaciu plochu. Chcem, aby pociťovali úspech, aby z našej triedy odišli ako sebavedomí ľudia. Sám viem, že slovenské školstvo má tendenciu človeka demotivovať, zaškatuľkovať a spraviť z neho odpad.

A on s tým potom musí žiť.

Áno, tak ako som žil ja s myšlienkou, že som „zlý žiak“. Preto sa snažím vyzdvihnúť to, čo im ide a dať im možnosť dosahovať úspechy. Dôležitá je práca z motiváciou, ktorá najmä u detí z nízko podnetného prostredia akútne chýba. Je úžasné vidieť, ako sa pri láskavom a trpezlivom prístupe menia a napredujú.

Máš pocit, že sa ti to darí?

Myslím si, že áno. Založil som napríklad hudobný krúžok a podarilo sa mi niektorým chlapcom zlepšiť dochádzku. Predtým nechodili do školy a absencie negatívne ovplyvnili aj ich akademické výsledky. Kapela im dala dôvod sa do školy tešiť.

Jednou z vecí, na ktorú kladiem obzvlášť dôraz je spolupráca a zmysel pre komunitu. Bežne sme v školstve zvyknutí na to, že akademicky výkonní žiaci sú na výslni a tým menej výkonným to dovoľme len tak odflákať, prípadne ich „topíme“. Mojim cieľom je, aby každý rozvíjal svoje talenty, nech sú akékoľvek, a aby sa ako celok dopĺňali.

Ako to funguje v praxi?

Napríklad máme v triede bodový systém – každý týždeň meriame tri aspekty. Akademické výsledky, dochádzku aj správanie. Deti sú rozdelené do tímov a v skupine sa to týmto spôsobom spoločne vyhodnocuje.

Každý žiak musí svojou čiastkou prispieť do svojho tímu. Aj keď má zlé známky, môže nahráť body v iných oblastiach, a opačne. Akademicky výkonnejší žiaci sa zase učia, že nezáleží len na ich vlastných známkach, no že sa musia postarať aj o svojich spolužiakov.

Zlepšila sa týmto spôsobom dochádzka?

Áno, v mojej triede sa tým zásadne zlepšila dochádzka a nikto mi neprepadáva. Deti tento systém majú radi, ak nahrajú dosť bodov, plánujú si teambuildingové výlety, na ktoré potom spoločne ideme.

Keď o tom hovoríš, znieš veľmi zanietené. Viem si však predstaviť, že táto práca pre teba môže byť aj psychicky náročná.

Niekedy na mňa dolieha chudoba, v ktorej niektoré deti žijú. Najmä tie, ktoré bývajú v chatrčiach. Myslím si, že je to hanba našej krajiny, ktorá ich systematicky vytláča na okraj.

Sám viem, že deti z tohto prostredia majú horšiu štartovaciu čiaru a nevedia ľahko uniknúť z bludného kruhu generačnej chudoby. Je hrozné vidieť, že sú deti, ktoré spravia všetko správne, no nedostanú rovnakú šancu pre svoj pôvod.

Andrej sa s deťmi často rozpráva aj o témach toxické maskulinity. (zdroj: Archív respondenta)

Pred naším rozhovorom sme sa dlho bavili o internetových vzoroch, ktoré dnes deti majú. Spomínal si mi, že popularita ľudí ako Fiki Sulík či Andrew Tate je podľa teba pre deti toxická.

Áno, intenzívne to riešime. Niektorí moji žiaci preberajú ich myšlienky. Nie som z tých učiteľov, ktorí by ich za to karhali. Snažím sa pôsobiť nenásilne a rozprávať sa s nimi.

Možno mám trochu výhodu v tom, že som tam jediný mladý muž v prostredí, kde učia prevažne staršie učiteľky. Je medzi nami špecifická dynamika, som ich učiteľ a autorita, no zároveň trochu aj starší brat.

Ako na nich títo influenceri vplývajú?

Prezentujú zvrátený model maskulinity. Chalani, ktorí si nie sú istí sami sebou, tento obsah nasávajú. Sami seba tlačia do toho, aby boli viac hrubí, egocentrickí. Ponižovanie vnímajú ako prejav mužskej sily.

Ľudia ako Fiki Sulík sú dôkazom toho, že dnes už nefičí otvorený pravicový extrémizmu ako pred pár rokmi. Teraz tu máme skrytých manipulátorov, ktorí narábajú s tou istou skupinou ako neonacisti – s chlapcami od 15 do 20 rokov, ktorí sa hľadajú. To viem posúdiť aj z vlastnej skúsenosti.

Viem si predstaviť, že ti táto práca dáva zmysel, no problémom môže byť nízke finančné hodnotenie. Ako to vnímaš?

Nebudem ti hovoriť žiadne motivačné bludy. Bohužiaľ, pre mňa je najväčším problémom práve plat. Pre to nevidím dlhodobú perspektívu v práci, ktorú milujem. Chcel by som čoskoro mať vlastnú rodinu a absolútne si neviem predstaviť ju s týmto platom živíť. Za 1400 eur v hrubom to nejde. Je to jeden zo zásadných dôvodov, prečo sú muži, tradične žitelia rodín, v slovenskom školstve raritou.

Chystáš sa teda zmeniť prácu?

Za pár rokov budem potrebovať inú prácu, keďže to reálne neutiahnem. Toto je realita, za ktorú nesie zodpovednosť štrnásť rokov Fica a jeho vlády. Realisticky nebudem vedieť robiť túto prácu až do dôchodku. Mojou aktuálnou metou je sprevádzať moju triedu do deviateho ročníka, to sú ešte dva roky. Potom sa budem rozhodovať, ako ďalej.

Autor: Kamila Šebestová

Hviezda pred výbuchom

📅 29. 12. 2025, 19:23, Relácia: **Televízne noviny**, Stanica: **Markíza**, Vydavateľ: **MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o.**, Sentiment: **Pozitívny**, Téma: **Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach**, Kľúčové slová: **UPJŠ**
Dosah: **337 500 GRP**; **7,50 OTS**; **0,08 AVE**; **39960 EUR**

Hviezda pred výbuchom

Patrik Švajda, moderátor:

Kozmický gigant, ktorého koniec raz otrasie celou galaxiou. Keď Betelgeuse, jedna z najjasnejších hviezd na oblohe, pred pár rokmi náhle stmavla, svet zadržal dych. Vedci teraz odhalili jeho ďalšie, takmer tisíc rokov staré tajomstvo.

Jozef Demeter, redaktor:

Legendárne súhvezdie Orion a pravé rameno strelca. To je Betelgeuse, červený nadobor asi 700 krát väčší ako naše Slnko.

Štefan Parimucha, astrofyzik, **UPJŠ** v Košiciach:

Okraj jeho atmosféry by siahala až niekde za dráhu Marsu.

Jozef Demeter, redaktor:

Je však o mnoho mladší, asi iba 10 miliónov rokov. Pričom naša hviezda nás hreje už 4,5 miliardy rokov.

Roman Nagy, astronóm, Univerzita Komenského v Bratislave:

Takéto gigantické hviezdy ale majú veľmi krátku dobu života.

Jozef Demeter, redaktor:

Pred pár rokmi hviezda náhle ako by pohasla a zdalo sa, že jej koniec, teda masívny výbuch supernovy je pred dvermi.

Roman Nagy, astronóm, Univerzita Komenského v Bratislave:

Nakoniec sa ukázalo, že uvoľnila do svojho okolia táto hviezda veľké množstvo svojej hmoty. Zatienila trošku túto hviezdu.

Jozef Demeter, redaktor:

Už asi tisíc rokov však astronómom nedá spávať záhada, prečo hviezda stmavne pravidelne aj každých 6 rokov.

Štefan Parimucha, astrofyzik, **UPJŠ** v Košiciach:

Podarilo sa zistiť, že tá hviezda má spoločníka a podarilo sa ho aj zobraziť. Zistilo sa, že je to vlastne taká modrá hviezda, ktorá má zhruba nejakých 1,5 pol hmotnosti Slnka.

Jozef Demeter, redaktor:

Takú malú hviezdu pri ňom nikto nečakal, navyše je extrémne blízko.

Roman Nagy, astronóm, Univerzita Komenského v Bratislave:

V podstate prvýkrát v histórii sme až teraz boli schopní priamo detekovať túto hviezdu, ktorá sa nachádza v podstate ešte v samotnej atmosfére hviezdy Betelgeuse.

Jozef Demeter, redaktor:

Pomenovať ju preto chcú Sivarha, čo arabsky znamená jej náhrdelník. Betelgeuse však skôr či neskôr vybuchne, možno zajtra, o mesiac alebo o pár tisíc rokov.

Štefan Parimucha, astrofyzik, **UPJŠ** v Košiciach:

Tá hviezda je pomerne blízko Zeme, nejakých 600 svetelných rokov, čo je veľmi blízko.

Jozef Demeter, redaktor:

Ohroziť by nás táto supernova nemala, no na oblohe pripraví spektakulárny zážitok. Večer budeme môcť pri jej svetle čítať knihu.

Roman Nagy, astronóm, Univerzita Komenského v Bratislave:

V našej galaxii máme stovky miliárd hviezd a tento jeden jediný výbuch supernovy bude jasnejším úkazom ako žiarenie všetkých hviezd v tom momente v celej našej galaxii.

Jozef Demeter, redaktor:

Jozef Demeter, Televízia Markíza.